

Raf SONNEVILLE

Directeur hotelschool Ter Duinen Koksijde

Jammer dat er bij dit interview geen foto's uit de oude doos verschijnen. Anders zag u Raf SONNEVILLE, als directeur van de gerenommeerde hotelschool Ter Duinen in Koksijde altijd strak in het pak, zoals hij er in 1968 bijliep. „Lang haar, baard, parka, bottines. We leefden helemaal mee in de protestbeweging. Ik ben een product van die jaren en draag nog veel waarden mee.”

‘Ik heb een hekel aan chefs die hun personeel niet respecteren’

Jan COLLA

De school, een heuse campus tussen de duinen, ligt er verlaten bij: de leerlingen zwermen in juni en juli traditioneel uit om overal te lande en zelfs daarbuiten stage te lopen. Ook SONNEVILLES bureau oogt wat desolaat. „Ik ga na dit schooljaar met pensioen en ben aan het opruimen. Dat is soms emotioneel, want je komt je eigen verleden tegen.” Voor hij de deur definitief dichttrekt, grasduinen we nog even mee.

– *Waar groeide u op?*

Ik werd in 1950 geboren in Diksmuide, maar groeide op in Veurne, in een gezin met vijf kinderen. Mijn vader had een klein slachthuis. Hij was ook een verwoed paardenliefhebber, met een licentie als jockey, zodat hij veel weg was om te koersen in Kuurne of Oostende. Dat bleef een bron van conflicten met mijn moeder. Die vond dat er te veel geld aan werd besteed. We waren katholieke liberalen, zeg maar. Mama bleef tot op hoogbejaarde leeftijd een vaste kerkganger, wij moesten tot na ons twintigste elke zondag naar de mis.

– *Welke studierichting koos u?*

Politieke en sociale wetenschappen. Ik werd socioloog, zonder hard te blokken. Ik was overal te vinden, behalve achter mijn boeken. Het was 1968, een woelige, maar boeiende tijd om op te groeien. We hadden het gevoel dat we iets betekenden voor de democratie. Die sfeer beïnvloedt me tot vandaag. Ik neem nooit een beslissing in m'n eentje, zoek altijd consensus en stimuleer mensen om ideeën aan te brengen.

– *Hoe kwam u in het onderwijs terecht?*

Ik was eerst een jaar docent in de hogeschool in Kortrijk. Mensen verklaarden me gek toen ik overstapte naar de *vak-school*. Tijdens mijn stage had ik echter geproefd van Ter Duinen, mijn eerste grote liefde. Er hing een unieke sfeer, volstrekt anders dan in het college in Veurne, waar ik zelf naar school ging. Ik gaf psychologie en godsdienst. De priester-directeur gaf me wijze raad: „Zeg nooit iets waar je niet achter staat, die gasten hebben dat meteen door.” Ik was een kritische godsdienstleraar. Het instituut kreeg klappen in die jaren en een Kerk die zo hiërarchisch georganiseerd was, stond ook haaks op mijn opvattingen.

Raf Sonnevillle neemt afscheid als directeur van Ter Duinen. „Ik hoop op meer tijd om stil te vallen.” © Violet Corbett Brock

– *Welke ambitie had u als directeur?*

Deze school heeft een sterk imago. Ik zag het als mijn opdracht ook de binnenkant te verzorgen, door mensen te verbinden. Je vindt hier hoog gediplomeerden naast vakgerichte mensen, administratie naast onderhoud, opvoeders. Ik wilde daar één grote bende van maken, al blijven er te veel muurtjes naar mijn zin. In ons internaat slagen we er beter in gemeenschap te vormen. Daar ontstaan vriendschappen voor het leven. Ons internaat moet zoveel mogelijk een ‘thuis’ zijn. Terwijl leerkrachten verplicht een das dragen en worden aangesproken met ‘mijnheer’, geldt dat niet voor de opvoeders.

– *U leidt sterrenchefs op. Voor de buitenwereld lijken dat soms bullebakken. Stoort u dat?*

Dat gedrag is te verklaren. Een chef doet elke dag examen voor een publiek. Mensen betalen veel, de chef moet voldoen. Hij kan niks uitstellen. Als mensen om 12 uur aankomen, willen ze om 12.05 uur hun hapje. Een chef heeft geen tijd om netjes iets te vragen, hij moet werken met korte commando's. Dat bete-

kent echter niet dat je je personeel moet vernederen en dat gebeurde vroeger te vaak. Ik verzet me tegen die manier van leiding geven. Gelukkig verbeterd dat. Jongeren worden mondiger. Ze pikken dat niet meer, stappen soms op tijdens een stage, af en toe terecht. Ik sprong zelf ooit in de auto om leerlingen terug te halen uit Frankrijk.

„Er is veel snobisme in onze sector, bijvoorbeeld als het over wijn gaat”

– *Toprestaurants zijn soms decadent duur.*

We moeten de vraag durven te stellen of sommige prijzen nog verantwoord zijn. Toch begrijp ik dat de sterrenchefs uit het hoge gamma veel geld moeten vragen. Het is niet omdat je 400 euro vraagt, dat je een afzetter bent. Ze hebben veel personeel, werken met dure producten, studeren, zoeken constant verbetering. Al geef ik toe dat er ook veel snobisme is, bijvoorbeeld als het over wijn gaat.

– *Uw school pakt uit met sterrenchefs als oudleerling. Schept dat geen valse verwachting?*

De macht van de media dwingt ons uit te pakken met ambassadeurs. Helaas komen steeds dezelfde in beeld. Ik heb veel respect voor wie op een ander niveau wil werken. Velen moeten niet weten van sterren en zijn toch geweldig bezig. Zij verdienen evenveel aandacht. Ik zie wel een gezonde kentering. Vroeger stond ethiek gelijk aan keihard werken, nu beseft men dat het leven meer te bieden heeft.

– *U gaat met pensioen. Bent u eraan toe?*

Een jaar geleden had ik ‘nee’ geantwoord. Nu is de knop omgedraaid. Ik heb twee volwassen kinderen en een kleinkind dat ik te weinig zie. Ik las graag – filosofie, poëzie. Dat wil ik weer oppikken. In mijn job werd ik opgegeten door dagelijkse akkefietjes, terwijl ik van nature traag ben. Ik hoop op tijd om stil te vallen, van rustig koffie zetten tot langzaam rondtoeren op mijn motor. Ach, ik heb de school veel gegeven, maar ook veel gekregen. Ze heeft me gemaakt tot wie ik vandaag ben.